

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΕΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ. Έν Άθηναις φρ. 15. — Έν δε τατ; έπαρχ. φρ. 16. — Έν τῷ έξωτ. φρ. 25.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΟΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ ΤΟΥ «ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ»

ιδίως οί τρελλαινόμενοι με τὰ πολιτικά και τοιοῦτοι εἶναι τὰ 99 % τοῦ δημοσίου μας, ἀπὸ τῆς σήμερον μέχρις ἑξ φύλλων ἀκόμα θὰ ἀπολαύσουν μοναδικὴν μέχρι τοῦδε περιγραφὴν τῆς ἀγγλικῆς βουλῆς τῶν Κοινοτήτων ὑπὸ τοῦ ἀξιολόγου ἐκ Λονδίνου ἀνταποκριτοῦ μας, τοῦ φοβεροῦ Timeson. Καμία ἐφημερίς ἄχρι τοῦδε δὲν ἔδωκεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας αὐτῆς τόσον πολῦτιμον ἀνάγνωσμα. Τὸ μὲν θέμα εἶναι ἐκ τῶν ἀξιοπεριεργοτέρων, ἡ δὲ γραφίς ἐξ ἐκείνων αἰτινες ἀφανίζουν τὰ θέματα, διὰ τῆς ἐξαντλήσεως. Μετὰ ἐξ φύλλα θὰ γνωρίζητε περίφημα τί ἐστὶ Βουλὴ τῶν Κοινοτήτων, ἣτις μέχρι τοῦδε σας ἐφαίνετο ὡς ὄγδοον θαῦμα τοῦ κόσμου. Τὰς γνώσεις αὐτὰς θὰ τὰς ὀφείλτε εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ Μη Χάνεσαι καὶ ἀπὸ τοῦδε δεχόμεθα τὰς εὐχαριστίας σας.

Ἄλλη ἀπόλαυσις κατὰ συνέχειαν περιοδικὴν ἀπὸ τῆς σήμερον παρεχομένη εἶναι ἡ γαργαλιστικὴ ὡς θεὰ ἡμιγύμνου χανουμισσῆς Ἐπιφυλλίς τοῦ Παληανθρώπου μας :

ΜΙΑ ΤΟΥΡΚΟΠΟΥΛ' ΑΓΑΠΗΣΑ!

Ἀπὸ τῶν πρώτων σελίδων τῆς ὑπόσχεται ὅτι θὰ κάμῃ θραῦσιν εἰς πολλῶν νέων καὶ μὴ νέων, ἀρρένων καὶ μὴ ἀρρένων, καρδιάς. Εἶναι ὁ μόνος τῶν Ἀθηνῶν μυθιστοριογράφος, ὁ Παληανθρώπος μας, ὅστις γνωρίζει νὰ γεννᾷ ἐπαναστάσιν ποικίλου εἶδους μετὴν Ἐπιφυλλίδα του.

Καὶ θ' ἀκούητε πλέον ἀπὸ τώρα καὶ εἰς τὸ ἐξῆς :

— Ἄ! τὸν Παληανθρώπον! Καλὰ τὰ λέγει!

— Μὰ δὲν ὑποφέρεται αὐτὸς ὁ Παληανθρώπος! Τὸ παραξήλωνει.

— Μωρὲ ὄνομα καὶ πράγμα αὐτὸς ὁ Παληανθρώπος!

— Μὰ δὲ μοῦ λὲς ποῦ ταυρίσκει! Σάνα τὰδε καὶ τὰκουσε μετ' αὐτῆς του!

— Οὐμ, μ, μ, μ! Δὲν ἀντέχω. Θὰ τὸν ἀφήσω στὴ μέση.

— Αὐτὸς φαίνεται νὰ κἀνῃ συντροφιά με... Καὶ θὰ ἐξακολουθοῦν τὰ σχόλια, καὶ θὰ θριαμβεύῃ ὁ Παληανθρώπος, καὶ θὰ τὸν ὑβρίζουν φανερὰ αἱ δεσποινίδες, διὰ νὰ τὸν ἀγαποῦν μυστικὰ, καὶ θὰ εἶναι εἰς ὄλων τὰ στόματα, μασσώμενος καὶ ξηρομασσώμενος μάλιστα.

Δὲν πρέπει νὰ λησμονήσῃτ' ἐπίσης ὅτι πρώτην φορὰν ἡ τραγικοκωμικὴ Ἐποχὴ τῶν Πετωμάτων ἐκτυλίσσειται ἐν μυθιστορήματι ὑπὸ τοῦ ἀθηναϊκωτέρου ὄλων τῶν παρ' ἡμῖν καλάμου.

Ἐπὶ τούτοις, ἀπὸ τῆς σήμερον διπλασιάζει τὸ Μη Χάνεσαι τὴν ἐκτύπωσιν τῶν φύλλων του.

ΦΡΟΥ - ΦΡΟΥ

Ἐνθυμεῖσθε τὴν κίνησιν τοῦ Γερμανοῦ Ντέλιγγερ, γενομένου ἀρχηγοῦ τῶν Παλαιῶν Καθολικῶν, ἀποσπασθέντων ἐκ τῆς μεγάλης μάζης τῶν Καθολικῶν.

Παρόμοιον κίνημα ἔλαβε χώραν ἐσχάτως καὶ εἰς τὴν μεγάλην μάζαν τῶν Κουμουνδουρικῶν, ἐξ ἧς ἀποσπασθέντες οἱ διαμαρτυρόμενοι ἀποτελοῦσιν ἤδη παρὰ τοῖς Τρικουπικοῖς τὸ κόμμα τῶν Παλαιῶν Κουμουνδουρικῶν.

Ἀρχηγὸς τοῦ Κόμματος εἶναι ὁ σὶρ Βαλαωρίτης.

Ὁ κ. Σιβιτανίδης διεκτραγωδῶν ἐν τῷ Τηλεγράφῳ τὰ τῆς ἀποβολῆς του ἔγραφε κατὰ τῆς ἀντιπολιτεύσεως ὅτι ἔστησεν ἀγγόνην ἐναντίον τῶν ὑπουργικῶν.

— Ὅσον διὰ τὸν Σιβιτανίδην, ὑπέλαβεν εἰς, ἡ κρεμάλα ἦτο πολὺ δικαία.

Και μία επιγραφή καταστήματος αρκετά κωμική :

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΥ.

Ἐν τῷ μέσῳ ἑνας λοφίσκος. Ἐτέρωθεν δύο κυπάρισσοι, ὧν ἡ μία τοῦ βουλευτοῦ Πατρῶν κ. Ῥηγοπούλου.

Και κάτωθεν ὁ νεολογισμὸς :

ΕΥΛΟΚΑΨΕΙΟΝ.

Ἐννοεῖται ὅτι κἀνέναν ξύλο δὲν κἀίει, τὸ ἄναντίον ὅλα τὰ πουλεῖ ἄκαυτα.

Ἐκ τῶν φυσιογνωμιῶν αἰτίνες ἐπλήρωσαν τὸ νέον προεδρεῖον τῆς Βουλῆς, εὐρίσκομεν συμπαθητικώτερον τὴν τοῦ κ. **N. Νομικοῦ** Βουλευτοῦ Θήρας· ἐκ τῶν ὀλίγων ἀληθῶς σεμνῶν ἀντιπροσώπων τοῦ ἔθνους, πολιτευθεὶς ἄχρι τοῦδε ἀμέμπτως, ἐφ' ᾧ καὶ ἀποκτήσας ἀκλόνητον μὲν ἐπιρροὴν παρὰ τοῖς συμπολίταις αὐτοῦ, μεγάλην δὲ ὑπόληψιν ἐν τῷ Κοινοβουλίῳ, διὰ τὴν ἀκεραιότητα καὶ μετριοπάθειαν τοῦ χαρακτήρος του, τὸ διανυγὲς τῆς κρίσεως καὶ τῆς παραδειγματικῆς τιμιότητος καὶ ἠθικῆς του

Ταῦτα, διότι ὀφείλομεν τιμᾶς οὐ μόνον εἰς τοὺς ποιῶντας ψευδῆ πάταγον περὶ τὸ ὄνομα αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς δειλοὺς, ἀλλ' ἀδαμαντίνους, χαρακτῆρας οἵτινες εἰσὶν αἱ μόναι ἐγγυήσεις ὑγιоῦς Πολιτείας.

Δι' ἔλλειψιν χώρου παρελείφθησαν ἔξω ἐν τῷ προλαβόντι φύλλῳ μακρὰ πρακτικὰ δύο συνεδριάσεων τοῦ συνεργάτου μας **Nάτου**

Παραλειφθεῖσα ἐρωταπόκρισις :

Τζάνες. Ἡξεύρετε, κύριοι, εἰς ποῖαν κατάστασιν εὐρισκόμεθα ;

Ῥάλλης. Ἄς εἴσθε καλὰ.

Τζάνες. Ὁ ἀναμάρτητος βαλέτω τὸν λίθον !

Ῥάλλης. Θὰ τὸν βάλῃ, μάλιστα, θὰ τὸν βάλῃ.

ΕΛΕΓΕΙΟΝ.

Ἐκεῖνος ὅπου ἔκαμε τὸν πόλεμον εἰρήνην,
ἐκεῖνος ποῦ ἐπλάτυνε τὴν ἔρημον πατρίδα,
ἐκεῖνος ποῦ δὲν σκέπτεται ποτέ του τί θὰ γίνῃ,
ἐκεῖνος ποῦ τοῦ λέοντος διαλέγει τὴν μερίδα,
ἐκεῖνος ποῦ δὲν χάνεται κί' ὁ κόσμος ἂν χαλᾷ,
ἐχάθηκε, γκρεμίστηκε καὶ πέφτει χαμηλὰ.

Ἔ! πόσοι κλαῖν' στὸ πέσιμον τοῦ γέρο-Δημητρίου,
πόσοι 'στουὺς δρόμους ἔρημοι καὶ ὄρφανοὶ θὰ μείνουν !

Ἔ! πόσοι δὲν θὰ βλέπουνε τὴν πόρτα τοῦ Ταμεῖου,
καὶ πόσοι ῥοδοκόκκινοὶ σὰν τσίροι θὲ νὰ γίνουν !

Ναί ! κλάψετε καὶ ἔπεσε ὁ γέρο-Παναγιώτης,
ὁ προσφιλὴς Γλυκύτατος, σωτὴρ καὶ τροφοδότης.

Ἄλλ' ὅμως ἔπεσε καὶ σὺ μαζὶ του, Μολαίτη,
καὶ κλαίει ἡ πρωτεύουσα προστάτη καὶ πατέρα !

Ἐσὺ φροντίζεις νὰ μὴ 'μπῇ ὁ θάνατος σὲ σπῆτι,
καὶ μόνο μὲ τὰ μέτρα σου μᾶς διώχνεις τὴ χολέρα.

Ἄν σ' ἔφαγαν τὰ Νούμερα καὶ ἡ Οἰκονομία,
ἀλλὰ φροντίζεις κάποτε καὶ γιὰ οὐροδοχεῖα.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ

ΜΙΑ ΤΟΥΡΚΟΠΟΥΛ' ΑΓΑΠΗΣΑ.

1878

Κεφάλαιον πρῶτον.

Ἐν ᾧ γίνεται λόγος περὶ ὧν δὲν πρέπει νὰ γίνεται λόγος παρὰ μόνον ὅταν ὑπάρχῃ λόγος.

Ἦτο ὀγδόη ὥρα τῆς νυκτὸς τῆς ἡμέρας 11 Ἰανουαρίου 1878.

Ὁ ἀνέφελος ἀττικὸς ὀρίζων ἦτο πλήρης νεφελῶν, καὶ μιάυρων μάλιστα.

Αἱ καθ' Ὁμηρον εὐρυάγυιαι Ἀθηναὶ ἦσαν καταλασπωμέναι, καὶ οἱ λάκκοι, οἱ σκαφέντες πρὸς δεινροφύτευσιν, πλήρεις ὑδάτων· ἢ καλλίτερον ὅσαι τρύπαι ἦσαν στή γῆ, τόσα καὶ στόμια βούρκων χαινόντα, ἔτοιμα νὰ χαταπίωσι πάντα τὴν εὐθεῖαν βαδίζοντα.

Τὰ φανάρια, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι ἡ σελήνη — εὐήλιος γὰρ ἡ ἡμέρα — ἤθελε καταφωτίσει τὰς Ἀθήνας καὶ ἰδίως οἰκονομίας ἕνεκα, δὲν εἶχον κατὰ τὸ σύνθηρος ἀφθῆ.

Ἐρεβος λοιπὸν ἐκάλυπτε τὴν πόλιν τῆς Παλλάδος, ἧς οἱ ὄλθιοι ἄστοι συνωστίζοντο ἐν τοῖς καφεψείοις, τυρβάζοντες περὶ ἀέρος καὶ ὑδάτων λαλοῦντες.

Καὶ ἴσα ἴσα ἐψιχάλιζε.

Ἐγὼ εἰς μίαν γωνίαν τοῦ *Βυζαντίου* ἐν πολιορκία στενῇ καθισμάτων, ἀργελέδων, ποτηρίων καὶ λάλων στομάτων ἔχασκα τὸν καφέ μου ῥοφῶν, ὡς βραχάτῃς.

Καὶ σκέψις μὲν οὐδεμίαν μοῦ κατέτρωγε τὴν κεφαλὴν, σκέψεις ὅμως πολλαὶ ἐπτερύγιζον περὶ αὐτήν, ὅτε ζωηρὰ συζήτησις ὁμίλου τινος φοιτητῶν παρακαθημένων μοῦ διήγειρε τὴν προσοχήν.

Καυγᾶς μεγάλος εἶχε στηθῆ καὶ ἕρις ἐξήναπτε τὰ μάλα σφοδρὰ.

Συνεζητεῖτο τίς ἐξ αὐτῶν ἐσχημάτιζε κύκλον ἢ στεφάνην ἐκ τοῦ ἀπολυομένου τῶν στομάτων αὐτῶν καπνοῦ.

Καὶ ῥῆξις μὲν δὲν ἐγένετο, ἀλλὰ τὰ: εἶσαι μασκαρᾶς, αἶε χάσου, σ' ἔχω κτλ. ἔπερναν καὶ ἔδιδον μετ' ἀστραπηθόλου γλωσσοκοπικῆς ταχύτητος. Κᾶπου κᾶπου ἠκούοντο καὶ τὰ: εἶσαι χαμάμπασης, μποῦφος, κουφαῖδοι.

Παρὰ τὴν Ἀκαδημαϊκὴν νεότητα τριὰς φουστανελάδων καὶ πόδα ἐπὶ τοῦ ποδὸς ἔχοντες καὶ θωπεύοντες τὰ ἄκρα αὐτῶν τὰ μάλα ἀβρῶς, ἐσχολιάζον τὸν λόγον τοῦ κ. Κουμουνοῦρου, καὶ ἰδίως τὸ ζητωκραυγασθὲν ἐκεῖνο μέρος δι' οὗ ἐπηγγέλλετο τὴν «ὑπεράσπισιν τῶν ἀπαρραγῶν δικαιωμάτων τοῦ ἐλληνισμοῦ καὶ τὴν ἀπολύτρωσιν τῶν δεινοπαθόντων ἀδελφῶν.»